

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssb.gov.ua e-mail: sap@ssb.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Київ

«28» грудня 2022 року

Старший слідчий в ОВС 2 відділу 3 управління досудового розслідування Головного слідчого управління СБ України полковник юстиції Пилипчук Сергій Миколайович, розглянувши матеріали досудового розслідування, відомості про яке внесені 24.02.2022 до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 2202200000000054, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст.ст. 2, 36, 40, 42, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Осіпова Ігоря Володимировича, 06.03.1973 року народження, уродження с. Новошумне, Костанайської області, Казахської РСР, місце проживання - невідоме, місце роботи: м. Севастополь, вул. Вороніна, 2, громадянина Російської Федерації, військовослужбовця збройних сил Російської Федерації, командувача Чорноморським флотом ВМФ РФ (з 03 травня 2019 року по 10 серпня 2022 року), адмірала,

про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- ч. 3 ст. 110 КК України, тобто в умисних діях, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинені особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків;

- ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України, тобто у веденні агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у вчиненні яких підозрюється Осіпов І.В.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН входять Україна, Російська Федерація (далі – РФ) та ще 49 країн-засновниць, а також інші країни світу.

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить Визначення агресії, – установлено, що жодна з держав не має права здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- ✦ вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;
- ✦ бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;
- ✦ блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;
- ✦ напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;
- ✦ застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншій державі, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведенням вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і РФ.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акту Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та РФ про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим (далі - АР Крим), м. Севастополя, Донецької і Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1, 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади РФ та службових осіб з числа керівництва Збройних сил Російської Федерації (далі - ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної

цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та її членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу упродовж 2013 року на території РФ службові особи Генерального штабу Збройних сил Російської Федерації (далі – ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи Чорноморського флоту Російської Федерації (далі – ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств РФ, представників влади, інших громадян РФ та України. Крім того, з цією ж метою, представниками влади РФ створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і ЗС РФ.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії РФ території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме: АР Крим і м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів ЗС РФ.

У подальшому військовослужбовцями ЗС РФ здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для РФ рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України, починаючи з 20 лютого 2014 року, представниками влади РФ і службовими особами ЗС РФ розпочато збройне вторгнення регулярних військ РФ на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України, та військової окупації території АР Крим і м. Севастополя.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовано та проведено антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких – у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідувочої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та ЗС РФ вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем невстановлених на цей час представників влади та ЗС РФ, 07 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської

області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боєприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та ЗС РФ.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів – здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Незаконні збройні формування терористичних організацій «ДНР» і «ЛНР», іррегулярні збройні формування РФ та військовослужбовці ЗС РФ чинять збройний опір Україні у відновленні територіальної цілісності та забезпеченні правопорядку, при цьому учасники політичного блоку вказаних терористичних організацій, за підтримки та сприяння представників влади РФ під виглядом органів державної влади, створили окупаційні адміністрації РФ, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління вказаними територіями на місцевому рівні.

Оскільки окупація АР Крим і м. Севастополя, частини Донецької і Луганської областей України не принесла бажаних результатів у вигляді встановлення впливу над політичними та економічними процесами в Україні, відмови від співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації, та відмови від євроінтеграційного курсу розвитку країни, вищим політичним і військовим керівництвом РФ вирішено перейти до наступного етапу збройної агресії проти України, розв'язаної ще з лютого 2014 року, а саме до повномасштабного вторгнення на територію України із застосуванням ЗС РФ та інших воєнізованих формувань РФ.

З листопада 2021 року представники влади та ЗС РФ, з метою підготовки до повномасштабного нападу на Україну, організували перекидання підрозділів ЗС РФ та інших військових формувань РФ до кордонів України, що пояснювалося запланованими спільними російсько-білоруськими навчаннями «Союзна рішучість-2022», які розпочалися 10 лютого 2022 року.

Станом на 08 лютого 2022 року вздовж усього кордону з Україною з боку РФ, республіки Білорусь та тимчасово окупованих територій України зосереджено 140 тис. військових РФ, включаючи повітряний та морський компонент.

З метою створення приводів для ескалації воєнного конфлікту і здійснення спроби виправдання своєї агресії перед громадянами РФ та світовою спільнотою, представниками влади та ЗС РФ розроблено окремий план, який передбачав вчинення дій, спрямованих на введення в оману і залякування громадян РФ та мешканців тимчасово окупованих територій України, а також вчинення провокацій, які полягали в імітації нападів і вогневих ударів.

вчинених нібито підрозділами ЗС України на території РФ та тимчасово окупованих територіях України.

Одночасно із зазначеним передбачалося визнання керівництвом РФ «ДНР» і «ЛНР» незалежними державами та отримання від них звернення з запитом про надання військової підтримки, яка викликана нібито агресією Збройних Сил України.

На виконання зазначених намірів, 15 лютого 2022 року Державна дума РФ звернулася до Президента РФ з проханням визнати незалежність «самопроголошених Донецької та Луганської народних республік».

18 лютого 2022 року керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей повідомлено про проведення евакуації місцевого населення тимчасово окупованих територій України до Ростовської області Російської Федерації, що пояснювалося вигаданими застереженнями про те, що ЗС України мають намір атакувати тимчасово окуповані території та здійснити їх силове повернення під контроль України.

19 лютого 2022 року вказаними особами було оголошено так звану загальну мобілізацію жителів тимчасово окупованих територій Донецької та Луганської областей.

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік.

В цей же день, Президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік.

Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «ДНР» та «ЛНР».

Цього ж дня Президент РФ підписав указ про визнання незалежності «ДНР» та «ЛНР».

22 лютого 2022 року Президент РФ підписав з керівниками російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей договори про дружбу, співробітництво та взаємну допомогу, які в той же день ратифіковані Державною думою та Радою Федерації РФ.

В цей же день Президент РФ, реалізуючи злочинний план, з метою надання видимості законності дій по нападу на Україну, направив до Ради Федерації РФ звернення про використання ЗС РФ за межами РФ, яке було задоволено.

23 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до Президента РФ з проханням надати допомогу у відбитті надуманої ними воєнної агресії «українського режиму щодо населення» так званих Донецької та Луганської народних республік.

24 лютого 2022 року о 5 годині Президент РФ оголосив про своє рішення почати військову операцію в Україні, а в дійсності – повномасштабне вторгнення з декількох напрямків із застосуванням різних видів і родів ЗС РФ та інших військових формувань РФ.

В подальшому, цього ж дня, ЗС РФ, які діяли за наказом керівництва РФ і ЗС РФ, віроломно здійснено пуски крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС РФ та інших військових формувань РФ здійснено широкомасштабне збройне вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У період з 5 години 24 лютого 2022 року та щонайменше до 16 грудня 2022 року підрозділи ЗС РФ та інших військових формувань РФ здійснюють спроби окупації українських міст, які супроводжуються бойовим застосуванням авіації, артилерійськими та ракетними ударами, а також застосуванням броньованої техніки та іншого озброєння. При цьому вогневі удари здійснюються по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права. Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Керівництво вищевказаними злочинними діями здійснюється представниками влади РФ, командування ЗС РФ, правоохоронних і розвідувальних органів РФ, зокрема: Міністром оборони Російської Федерації Шойгу С.К., начальником Генерального штабу Збройних сил Російської Федерації Герасимовим В.В., секретарем Ради безпеки Російської Федерації Патрушевим М.П., директором Федеральної служби військ національної гвардії Російської Федерації Золотовим В.В., директором Федеральної служби безпеки Російської Федерації Бортніковим О.В., директором Служби зовнішньої розвідки Російської Федерації Нарішкіним С.Є. та іншими.

Разом з цим, встановлено, що до вищевказаних злочинних дій співучасники, діючи за попередньою змовою між собою, у невідомий досудовим розслідуванням час, але не пізніше 24.02.2022 залучили командувача Чорноморським флотом ВМФ РФ адмірала Осіпова І.В. (на посаді з 03 травня 2019 року по 10 серпня 2022 року).

У зв'язку із займаною адміралом Осіповим І.В. посадою, останньому підпорядковуються бойові кораблі та особовий склад Чорноморського флоту ВМФ РФ, командувач несе особисту відповідальність за прийняті рішення, застосування підпорядкованих військ та виконання ними поставлених завдань. Управління військами він здійснює особисто, через штаб, а також через своїх заступників, начальників родів військ, управлінь, відділів (відділень) та служб об'єднання у відповідності до наказів, директив, розпоряджень, вказівок вищих начальників, штабів та прийнятими рішеннями, забезпечує виконання стратегічних і оперативних завдань військово-політичного керівництва і командування ЗС РФ на театрах воєнних дій.

У свою чергу, командувач Чорноморським флотом ВМФ РФ адмірал Осіпов І.В., будучи представником влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування

підпорядкованих йому з'єднань і частин та підлеглих військовослужбовців, діючи умисно, та попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади РФ, командування ЗС РФ, правоохоронних і розвідувальних органів РФ, зокрема: Міністром оборони Російської Федерації Шойгу С.К., начальником Генерального штабу Збройних сил Російської Федерації Герасимовим В.В., секретарем Ради безпеки Російської Федерації Патрушевим М.П., директором Федеральної служби військ національної гвардії Російської Федерації Золотовим В.В., директором Федеральної служби безпеки Російської Федерації Бортніковим О.В., директором Служби зовнішньої розвідки Російської Федерації Нарішкіним С.Є. та іншими нествановленими на теперішній час особами, на виконання злочинного наказу Президента РФ Путіна В.В., усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, розуміючи, що він посягає на суверенітет та територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу РФ, з мотивів перешкоджання Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушив принципи Заключного акту Ради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст.ст. 1-3, 68 Конституції України, перебуваючи у період з 24 лютого 2022 року і до 10 серпня 2022 року у тимчасово окупованому місті Севастополь, АР Крим, Україна та інших нествановлених досудовим розслідуванням місцях на території РФ, виконуючи накази військово-політичного керівництва РФ і командування ЗС РФ щодо бойового застосування флоту по всій території України, володіючи розвідувальними даними та географічними координатами (локаціями), необхідними для ведення воєнних дій, в тому числі щодо військових об'єктів та об'єктів цивільної інфраструктури, віддавав своїм підлеглим бойові накази і розпорядження на підготовку та здійснення широкомасштабного вторгнення на територію України підпорядкованих йому підрозділів Чорноморського флоту ВМФ РФ спільно з іншими ЗС РФ з метою її окупації, шляхом здійснення систематичних обстрілів із застосуванням високоточних керованих крилатих ракет «3М14-Калібр» по густонаселеним містам та іншим населеним пунктам всієї території України, а також контролював їх виконання.

При цьому, окрім воєнних об'єктів і об'єктів органів державної влади, указані ракетні удари наносилися по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права, зокрема по житловим будинкам, закладам освіти, електростанціям, медичним закладам та іншій цивільній інфраструктурі.

Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня

тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Таким чином, у зв'язку із вчиненням **Осіповим І.В.** зазначених протиправних дій, останній обгрунтовано підозрюється у скоєнні умисних дій з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, вчинених особою, яка є представником влади, за попередньою змовою групою осіб, які призвели до загибелі людей та інших тяжких наслідків, тобто кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 3 ст. 110 КК України**.

Крім того, командувач Чорноморським флотом ВМФ РФ адмірал **Осіпов І.В.**, будучи представником влади, тобто особою, яка уповноважена вирішувати питання воєнного планування і управління щодо застосування підпорядкованих йому з'єднань і частин та підлеглих військовослужбовців, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб з іншими представниками влади РФ, командування ЗС РФ, правоохоронних і розвідувальних органів РФ, зокрема: Міністром оборони Російської Федерації Шойгу С.К., начальником Генерального штабу Збройних сил Російської Федерації Герасимовим В.В., секретарем Ради безпеки Російської Федерації Патрушевим М.П., директором Федеральної служби військ національної гвардії Російської Федерації Золотовим В.В., директором Федеральної служби безпеки Російської Федерації Бортніковим О.В., директором Служби зовнішньої розвідки Російської Федерації Нарішкіним С.Є. та іншими невстановленими на теперішній час особами, на виконання злочинного наказу Президента РФ Путіна В.В., усвідомлюючи явну злочинність власних дій та передбачаючи можливість настання тяжких наслідків, у тому числі загибелі людей, зокрема й цивільного населення, розуміючи, що він посягає на суверенітет та територіальну цілісність України, з метою зміни меж її території та розширення впливу РФ, з мотивів перешкодження Євроінтеграційному курсу розвитку України, відновлення контролю Російської Федерації над політичними та економічними процесами в Україні, всупереч вимогам пунктів 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року, порушив принципи Заключного акту Ради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року та вимог частини 4 статті 2 Статуту ООН та Декларації Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст.ст. 1-3, 68 Конституції України, перебуваючи у період з 24 лютого 2022 року і до 10 серпня 2022 року у тимчасово окупованому місті Севастополь, АР Крим, Україна та інших невстановлених досудовим розслідуванням місцях на території РФ, виконуючи накази військово-політичного керівництва РФ і командування ЗС РФ щодо бойового застосування флоту по всій території України, володіючи розвідувальними даними та географічними координатами (локаціями), необхідними для ведення воєнних дій, в тому числі щодо військових об'єктів та об'єктів цивільної інфраструктури, віддавав своїм підлеглим бойові накази і розпорядження на підготовку та здійснення широкомасштабного вторгнення на територію України підпорядкованих йому

підрозділів Чорноморського флоту ВМФ РФ спільно з іншими ЗС РФ з метою її окупації, шляхом здійснення систематичних обстрілів із застосуванням високоточних керованих крилатих ракет «3М14-Калібр» по густонаселеним містам та іншим населеним пунктам всієї території України, а також контролював їх виконання.

При цьому, окрім воєнних об'єктів і об'єктів органів державної влади, указані ракетні удари наносилися по об'єктам, які захищені нормами міжнародного гуманітарного права, зокрема по житловим будинкам, закладам освіти, електростанціям, медичним закладам та іншій цивільній інфраструктурі.

Зазначені дії призвели до тяжких наслідків у вигляді загибелі людей, у тому числі дітей, отримання ними тілесних ушкоджень різного ступеня тяжкості та заподіяння матеріальних збитків у вигляді знищення будівель, майна та інфраструктури.

Також, у зв'язку із вчиненням Осіповим І.В. зазначених протиправних дій, останній обгрунтовано підозрюється у веденні агресивної війни, вчинене за попередньою змовою групою осіб, тобто кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 КК України.

Старший слідчий в ОВС 2 відділу
3 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
полковник юстиції

Сергій ПИЛИПЧУК

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор другого відділу
управління процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та
підтримання публічного обвинувачення
Департаменту протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту
Офісу Генерального прокурора

Юрій СЛАСТІН

«28» грудня 2022 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законами, що регулюють надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповісти на запитання;

5) давати пояснення, показання та призову підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;
 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
 7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певних стадіях кримінального провадження з метою перетолошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача та рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ /
 «__» год. «__» хвилин «__» _____ 2022 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ /
 «__» год. «__» хвилин «__» _____ 2022 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

Старший слідчий в ОВС 2 відділу

3 управління досудового розслідування

Головного слідчого управління СБ України

полковник юстиції

Сергій ПИЛІПЧУК

СЛУЖБА БЕЗОПАСНОСТИ УКРАИНЫ

Главное следственное управление
ул. Владимирская, 33, г. Киев, 01601. факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

СООБЩЕНИЕ о подозрении

город Киев

28 декабря 2022 года

Старший следователь по ОВД 2 отдела 3 Управления досудебного расследования Главного следственного управления СБ Украины полковник юстиции Пилипчук Сергей Николаевич, рассмотрев материалы досудебного расследования, ведомости про которое внесены 24.02.2022 в Единый реестр досудебных расследований по № 22022000000000054, и установив наличие достаточных доказательств подозрения лица в совершении уголовных правонарушений, в соответствии со ст.ст. 2, 36, 40, 42, 276-278 УПК Украины,

СООБЩИЛ:

Осипову Игорю Владимировичу,
06.03.1973 года рождения, уроженцу
с. Новошумное, Костанайской области,
Казахстанской ССР, место проживания –
неизвестно, место работы: г. Севастополь,
ул. Воронина, 2, гражданину Российской
Федерации, военнослужащему
вооруженных сил Российской Федерации,
командующему Черноморским флотом
ВМФ РФ (с 03 мая 2019 года по 10
августа 2022 года), адмирал,

о подозрении в совершении уголовных правонарушений, предусмотренных:

- ч. 3 ст. 110 УК Украины, то есть в умышленных действиях, совершенных с целью изменения границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, совершенные лицом, являющимся представителем власти, по предварительному сговору группой лиц, которые привели к гибели людей и другим тяжким последствиям;
- ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 УК Украины, то есть в ведении агрессивной войны, совершенной по предварительному сговору группой лиц.

Фактические обстоятельства уголовных правонарушений,
в совершении которых подозревается Осипов И.В.:

24 октября 1945 года вступил в силу Устав Организации Объединенных Наций, подписанный 26 июня 1945 года, которым фактически создана Организация Объединенных Наций (далее – ООН).

В состав ООН входят Украина, Российская Федерация (далее – РФ) и еще 49 стран-учредительниц, а также другие страны мира.

Согласно части 4 статьи 2 Устава ООН, все Члены указанной организации воздерживаются в своих международных отношениях от угрозы силой или ее применения как против территориальной неприкосновенности или политической независимости любого государства, так и любым другим образом, несовместимым с Целями Объединенных Наций.

Декларацией Генеральной Ассамблеи ООН № 36/103 от 09 декабря 1981 года о недопустимости интервенции и вмешательства во внутренние дела государств и резолюциями: № 2131 (XX) от 21 декабря 1965 года, содержащей Декларацию о недопустимости вмешательства во внутренние дела государств и про защиту их независимости и суверенитета; № 2625 (XXV) от 24 октября 1970 года, содержащую Декларацию о принципах международного права, касающихся дружеских отношений и сотрудничества между государствами в соответствии с Уставом ООН; № 2734 (XXV) от 16 декабря 1970 года, содержащую Декларацию об укреплении международной безопасности, и № 3314 (XXIX) от 14 декабря 1974 года, содержащую определение агрессии, – установлено, что ни одно из государств не имеет права осуществлять интервенцию или вмешательство в любой форме или по какой-либо причине во внутренние и внешние дела других государств. Этими же международными документами закреплены обязанности государств: воздерживаться от вооруженной интервенции, подрывной деятельности, военной оккупации, осуществления содействия, поощрения или поддержки сепаратистской деятельности; не допускать на собственной территории обучение, финансирование и вербовку наемников или ссылку таких наемников на территорию другого государства.

Кроме того, в статьях 1-5 Резолюции Генеральной Ассамблеи ООН от 14 декабря 1974 года № 3314 (XXIX) среди прочего определено, что признаками агрессии является применение вооруженной силы государством против суверенитета, территориальной неприкосновенности или политической независимости другого государства, применение вооруженной силы государством в нарушение Устава ООН.

Любое из следующих действий, независимо от объявления войны, квалифицируется как акт агрессии:

- вторжение или нападение вооруженных сил государства на территорию другого государства или любая военная оккупация, какой бы временный характер она не носила, являющаяся результатом такого вторжения или нападения, или любая аннексия с применением силы территории другого государства или части ее;

- бомбардировка вооруженными силами государства территории другого государства или применение любого оружия государством против территории другого государства;

- блокада портов или берегов государства вооруженными силами другого государства;

- нападение вооруженными силами государства на сухопутные, морские или воздушные силы, или морские и воздушные флоты другого государства;

- применение вооруженных сил одного государства, находящихся на территории другого государства по соглашению с принимающим государством, в нарушение условий, предусмотренных в соглашении, или любое продолжение их пребывания на такой территории по прекращению действия соглашения;

- действие государства, позволяющего, чтобы его территория, которую оно предоставило в распоряжение другого государства, использовалась этим другим государством для совершения акта агрессии против третьего государства;

- засылка государством или от имени государства вооруженных банд, групп, иррегулярных сил или наемников, которые осуществляют акты применения вооруженной силы против другого государства, носящие столь серьезный характер, что это равносильно перечисленным выше актам, или его значительное участие в них.

В преамбуле Декларации о государственном суверенитете Украины от 16 июля 1990 года (далее – Декларация) указано, что Верховный Совет Украинской Советской Социалистической Республики провозглашает государственный суверенитет Украины как верховенство, самостоятельность, полноту и неделимость власти Республики в пределах ее территории и независимость во внешних сношениях.

Согласно разделу V Декларации, территория Украины в существующих границах неприкосновенна и не может быть изменена и использована без ее согласия.

Независимость Украины признали государства мира, среди которых и РФ.

Согласно пунктам 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 05 декабря 1994 года, Соединенное Королевство Великобритании и Северной Ирландии и Соединенные Штаты Америки подтвердили Украине свое обязательство согласно принципу Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 01 августа 1975 года уважать независимость, суверенитет и существующие границы Украины, обязались воздерживаться от угрозы силой или ее использования против территориальной целостности или политической независимости Украины, и что никакое их оружие никогда не будет использоваться против Украины, кроме целей самообороны, или каким-либо иным образом согласно Уставу ООН.

Согласно описанию и карты государственной границы, которые являются приложениями к Договору между Украиной и РФ об украинско-российской государственной границе от 28 января 2003 года (ратифицирована РФ 22 апреля 2004 года), территория Автономной Республики Крым (далее – АР Крым), г. Севастополя, Донецкой и Луганской областей относится к территории Украины.

Статьями 1–2 Конституции Украины определено, что Украина является суверенным и независимым, демократическим, социальным, правовым государством. Суверенитет Украины распространяется на всю ее территорию, которая в пределах существующей границы целостна и неприкосновенна.

Статьей 73 Конституции Украины закреплено, что исключительно всеукраинским референдумом решаются вопросы об изменении территории Украины.

В течение 2013 года в связи с происходившими на территории Украины демократическими процессами у представителей власти РФ и должностных лиц из числа руководства Вооруженных сил Российской Федерации (далее – ВС РФ), досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении которых осуществляется в других уголовных производствах, возник преступный умысел на совершение противоправных действий, направленных на нарушение суверенитета и территориальной целостности Украины, изменение границ ее территории и государственной границы в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины.

Мотивами указанного умысла стали евроинтеграционный курс развития Украины, подготовка к подписанию Соглашения об ассоциации между Украиной и Европейским Союзом, Европейским Сообществом по атомной энергии и их государствами-членами, расцененными представителями власти и ВС РФ как непосредственная угроза экономическим и геополитическим интересам РФ, которая будет способствовать потере влияния над политическими процессами в Украине и лишит контроля над ее экономической деятельностью, приведет к углублению сотрудничества Украины с Организацией Североатлантического договора с целью достижения критериев, необходимых для членства в этой организации и возможной денонсации соглашений по временному расположению Черноморского флота РФ на территории Украины – в АР Крым и г. Севастополе.

Свою преступную цель соучастники из числа представителей власти и ВС РФ решили достичь путем разрешения и ведения агрессивной войны против Украины с использованием подчиненных подразделений и военнослужащих ВС РФ, в том числе дислоцированных на основании международных соглашений на территории АР Крым и г. Севастополя, а также привлечение к выполнению преступного плана других лиц, включая граждан Украины и РФ, создание и финансирование не предусмотренных законом вооруженных формирований и совершение других преступлений.

При этом они осознавали, что такие противоправные действия приведут к нарушению суверенитета и территориальной целостности Украины, незаконному изменению границ ее территории и государственной границы, причинению значительных материальных убытков и других тяжких последствий, предусматривали и стремились к их наступлению.

С целью реализации указанного умысла в течение 2013 года на территории РФ должностные лица Генерального штаба Вооруженных сил Российской Федерации (далее – ГШ ВС РФ), во исполнение приказов и под непосредственным руководством представителей власти и должностных лиц ВС РФ, досудебное расследование и судебное разбирательство в отношении

которых осуществляется в других уголовных производствах, разработали преступный план, которым предполагалось достижение военно-политических целей РФ, которые, по мнению соучастников, были напрямую связаны с необходимостью незаконной оккупации и последующей аннексией АР Крым, г. Севастополя и юго-восточных регионов Украины и, наряду с применением политических, дипломатических, экономических и информационных мер, использование протестного потенциала населения юго-восточных регионов Украины для организации сепаратистских референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

Учитывая, что территория АР Крым и г. Севастополя имела наибольшее военно-стратегическое значение для представителей власти и ВС РФ среди других территорий Украины, которые были объектом их преступного посягательства, а также то, что на указанной территории дислоцировались подразделения Черноморского флота Российской Федерации (далее – ЧФ РФ), это способствовало наиболее скрытому использованию регулярных войск ВС РФ наряду с другими элементами гибридной войны, поэтому ведение гибридной войны против Украины соучастники преступного плана решили начать на территории полуострова Крым.

Для эффективной реализации плана решено привлечь военнослужащих ВС РФ, сотрудников других силовых ведомств, представителей власти, других граждан РФ и Украины. Кроме того, с этой же целью, представителями власти РФ созданы и вооружены иррегулярные незаконные вооруженные формирования, вооруженные банды и группы наемников, которыми руководили офицеры спецслужб и ВС РФ.

Так, начиная с 20 февраля 2014 г. для реализации вышеупомянутого умысла, с целью блокирования и захвата административных зданий и ключевых объектов военной и гражданской инфраструктуры для обеспечения военной оккупации и последующей аннексии РФ территории АР Крым и г. Севастополя, на территорию суверенного государства, а именно: АР Крым и г. Севастополь, совершено вторжение военным, морским и воздушным транспортом отдельных подразделений ВС РФ.

В дальнейшем военнослужащими ВС РФ осуществлен захват зданий центральных органов власти АР Крым и установлен контроль за их деятельностью с целью обеспечения принятия выгодных и необходимых для РФ решений. Кроме того, осуществлена блокировка автодорог, захват аэропортов и транспортных предприятий, воинских частей ВС Украины, повреждение и уничтожение военного имущества, которое имеет важное оборонное значение для Украины.

Следовательно, вопреки международному правопорядку, с пренебрежением государственного суверенитета и территориальной целостности Украины, начиная с 20 февраля 2014 года, представителями власти РФ и должностными лицами ВС РФ начато вооруженное вторжение регулярных войск РФ на территорию Украины с целью изменения границ территории и государственной границы Украины, в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, и военной оккупации территории АР Крым г. Севастополя.

Также представителями власти и ВС РФ совершались действия по изменению границ территории и государственной границы Украины на другой территории Украины.

Так, указанными лицами в марте – апреле 2014 года организованы и проведены антиправительственные акции протеста, наиболее массовые из которых – в Луганской, Донецкой, Харьковской, Днепропетровской, Запорожской, Николаевской, Херсонской и Одесской областях с целью распространения сепаратистских пророссийских лозунгов и осуществления силового захвата административных зданий органов государственной власти для последующей организации незаконных референдумов, направленных на нарушение территориальной целостности Украины.

С целью гарантированного достижения указанных целей и создания видимости того, что в Украине продолжается внутренний конфликт, представители власти и ВС РФ решили создать на ее территории террористические организации, наряду с основной функцией – осуществление террористической деятельности, создавали впечатление деятельности в пределах Донецкой и Луганской областей оппозиционных сил, которые якобы от имени и при полной поддержке местного населения отстаивают их право на самоопределение и независимость, что прямо противоречит Конституции Украины и нормам международного права.

Так, под непосредственным руководством и контролем неустановленных в настоящее время представителей власти и ВС РФ, 07 апреля 2014 года на территории Донецкой области Украины создана террористическая организация «Донецкая народная республика» (далее – «ДНР»), а 27 апреля 2014 года на территории Луганской области Украины – террористическая организация «Луганская народная республика» (далее – «ЛНР»), в составе которых образованы незаконные вооруженные формирования, функционирующие и по настоящее время.

Контроль и координация деятельности этих террористических организаций, как и их финансовое и материальное обеспечение, в том числе оружием, боеприпасами, военной техникой осуществляется представителями власти и ВС РФ.

Основными задачами участников указанных террористических организаций является насильственное свержение конституционного строя, захват государственной власти в Украине, изменение границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного Конституцией Украины, путем применения оружия, совершение террористических актов – совершение взрывов, поджогов и других действий, которые создают опасность для жизни и здоровья человека, угрозу причинения значительного имущественного ущерба и наступления других тяжких последствий.

Незаконные вооруженные формирования террористических организаций «ДНР» и «ЛНР», нерегулярные вооруженные формирования РФ и военнопослужащие ВС РФ оказывают вооруженное сопротивление Украине в восстановлении территориальной целостности и обеспечении правопорядка, при этом участники политического блока указанных террористических

организаций при поддержке и содействии представителей власти РФ под видом органов государственной власти, созданы оккупационные администрации РФ, обеспечивающие дальнейшую оккупацию и осуществляющие управление указанными территориями на местном уровне.

Поскольку оккупация АР Крым и г. Севастополя, части Донецкой и Луганской областей Украины не принесла желаемых результатов посредством установления влияния над политическими и экономическими процессами в Украине, отказа от сотрудничества Украины с Организацией Североатлантического договора с целью достижения критериев, необходимых для членства в этой организации и отказа от евроинтеграционного курса развития страны, высшим политическим и военным руководством РФ решено перейти к следующему этапу вооруженной агрессии против Украины, развязанную еще с февраля 2014 года, а именно к полномасштабному вторжению на территорию Украины с применением ВС РФ и других военизированных формирований РФ.

С ноября 2021 года представители власти и ВС РФ, с целью подготовки к полномасштабному нападению на Украину, организовали переброску подразделений ВС РФ и других военных формирований РФ к границам Украины, что объяснялось запланированными совместными российско-белорусскими учениями «Союзная решимость-2022», которые начались 10 февраля 2022 года.

По состоянию на 08 февраля 2022 года вдоль всей границы с Украиной со стороны РФ, Республики Беларусь и временно оккупированных территорий Украины сосредоточено 140 тыс. военных РФ, включая воздушный и морской компонент.

С целью создания поводов для эскалации военного конфликта и попытки оправдания своей агрессии перед гражданами РФ и мировым сообществом, представителями власти и ВС РФ разработан отдельный план, предусматривавший совершение действий, направленных на введение в заблуждение и запугивание граждан РФ и жителей временно оккупированных территорий Украины, а также совершение провокаций, заключавшихся в имитации нападений и огневых ударов, якобы совершенных подразделениями ВС Украины по территории РФ и временно оккупированным территориям Украины.

Одновременно с указанным предполагалось признание руководством РФ «ДНР» и «ЛНР» независимыми государствами и получение от них обращения с запросом о предоставлении военной поддержки, вызванной якобы агрессией Вооруженных Сил Украины.

Во исполнение указанных намерений, 15 февраля 2022 года Государственная дума РФ обратилась к Президенту РФ с просьбой признать независимость «самопровозглашенных Донецкой и Луганской народных республик».

18 февраля 2022 года руководителями российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей сообщено о проведении эвакуации местного населения временно оккупированных территорий Украины в Ростовскую область

Российской Федерации, что объяснялось выдуманными предостережениями о том, что ВС Украины намерены атаковать временно оккупированные территории и осуществить их силовой возврат под контроль Украины.

19 февраля 2022 года указанными лицами была объявлена так называемая общая мобилизация жителей временно оккупированных территорий Донецкой и Луганской областей.

21 февраля 2022 года руководители российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей обратились к Президенту РФ с просьбой признать независимость так называемых Донецкой и Луганской народных республик.

В этот же день Президент РФ созвал внеочередное заседание Совета безопасности РФ, где был обсужден вопрос о целесообразности признания независимости Донецкой и Луганской народных республик.

Должностные лица из числа высшего руководства РФ, входящие в состав Совета безопасности РФ, публично поддержали обращение Государственной думы РФ и заявили о необходимости признания Президентом РФ независимости ДНР и ЛНР.

В этот же день Президент РФ подписал указ о признании независимости ДНР и ЛНР.

22 февраля 2022 года Президент РФ подписал с руководителями российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей договоры о дружбе, сотрудничестве и взаимной помощи, которые в тот же день ратифицированы Государственной думой и Советом Федерации РФ.

В этот же день Президент РФ, реализуя преступный план, с целью придания видимости законности действий по нападению на Украину, направил в Совет Федерации РФ обращение об использовании ВС РФ за пределами РФ, которое было удовлетворено.

23 февраля 2022 года руководители российских оккупационных администраций на временно оккупированных территориях Донецкой и Луганской областей обратились к Президенту РФ с просьбой оказать помощь в отражении надуманной ими военной агрессии «украинского режима в отношении населения» так называемых Донецкой и Луганской народных республик.

24 февраля 2022 года в 5 часов Президент РФ объявил о своем решении начать военную операцию в Украине, а в действительности – полномасштабное вторжение по нескольким направлениям с применением различных видов и родов ВС РФ и других военных формирований РФ.

В дальнейшем, в этот же день, ВС РФ, действовавшие по приказу руководства РФ и ВС РФ, вероломно осуществили пуски крылатых и баллистических ракет по аэродромам, военным штабам и складам ВС Украины, а также подразделениями ВС РФ и другими военными формированиями РФ совершено широкомасштабное вооруженное вторжение на территорию суверенного государства Украины.

В период с 5 часов 24 февраля 2022 года и по меньшей мере до 16 декабря 2022 года подразделения ВС РФ и другие военные формирования РФ

осуществляют попытки оккупации украинских городов, сопровождающиеся боевым применением авиации, артиллерийскими и ракетными ударами, а также применением бронированной техники и другого вооружения. При этом огневые удары производятся по объектам, защищенным нормами международного гуманитарного права. Указанные действия привели к тяжелым последствиям в виде гибели людей, в том числе детей, получения ими телесных повреждений различной степени тяжести и причинения материального ущерба в виде уничтожения зданий, имущества и инфраструктуры.

Руководство вышеуказанными преступными действиями осуществляется представителями властей РФ, командованием ВС РФ, правоохранительных и разведывательных органов РФ, в частности: Министром обороны Российской Федерации Шойгу С.К., начальником Генерального штаба Вооруженных сил Российской Федерации Герасимовым В.В., секретарем Совета безопасности Российской Федерации Патрушевым М.П., директором Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации Золотовым В.В., директором Федеральной службы безопасности Российской Федерации Бортниковым А.В., директором Службы внешней разведки Российской Федерации Нарышкиным С.Е. и другими.

Вместе с этим, установлено, что к вышеуказанным преступным действиям соучастники, действуя по предварительному сговору между собой, в неустановленное досудебное расследование время, но не позднее 24.02.2022 привлекли командующего Черноморским флотом ВМФ РФ адмирала Осипова И.В. (на должности с 03 мая 2019 года по 10 августа 2022 года).

В связи с занимаемой адмиралом Осиповым И.В. должностью, последнему подчиняются боевые корабли и личный состав Черноморского флота ВМФ РФ, командующий несет личную ответственность за принимаемые решения, применение подчиненных войск и выполнение ими поставленных задач. Управление войсками он осуществляет лично через штаб, а также через своих заместителей, начальников родов войск, управлений, отделов (отделений) и служб объединения в соответствии с приказами, директивами, распоряжениями, указаниями высших начальников, штабов и принятыми решениями, обеспечивает выполнение стратегических и оперативных задач военно-политического управления и командования ВС РФ на театрах военных действий.

В свою очередь, командующий Черноморским флотом ВМФ РФ адмирал Осипов И.В., являясь представителем власти, то есть лицом, уполномоченным решать вопросы военного планирования и управления по применению подчиненных ему соединений, частей и подчиненных военнослужащих, действуя преднамеренно, по предварительному сговору группой лиц с другими представителями власти РФ, командованием ВС РФ, правоохранительных и разведывательных органов РФ, в частности: Министром обороны Российской Федерации Шойгу С.К., начальником Генерального штаба Вооруженных сил Российской Федерации Герасимовым В.В., секретарем Совета Безопасности Российской Федерации Патрушевым М.П., директором Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации Золотовым В.В., директором Федеральной службы безопасности Российской Федерации

Бортниковым А.В., директором Службы внешней разведки Российской Федерации Нарышкиным С.Е. и другими неустановленными в настоящее время лицами, во исполнение преступного приказа Президента РФ Путина В.В., осознавая явную преступность собственных действий и предусматривая возможность наступления тяжких последствий, в том числе гибели людей, в том числе и гражданского населения, понимая, что посягает на суверенитет и территориальную целостность Украины, с целью изменения границ ее территории и расширения влияния РФ, по мотивам препятствования Евроинтеграционному курсу развития Украины, восстановлению контроля Российской Федерации над политическими и экономическими процессами в Украине, вопреки требованиям пунктов 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 5 декабря 1994 года, нарушил принципы Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 года и требований части 4 статьи 2 Устава ООН и Декларации Генеральной Ассамблеи Организации Объединенных Наций от 09.12.1981 № 36/103, от 16.12.1970 № 2734 (XXV), от 21.12.1965 № 2131 (XX), от 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст.ст. 1-3, 68 Конституции Украины, находясь в период с 24 февраля 2022 года и до 10 августа 2022 года во временно оккупированном городе Севастополь, АР Крым, Украина и других неустановленных досудебных расследованиях местах на территории РФ, выполняя приказы военно-политического руководства РФ и командования ВС РФ по боевому применению флота по всей территории Украины, обладая разведывательными данными и географическими координатами (локациями), необходимыми для ведения военных действий, в том числе в отношении военных объектов и объектов гражданской инфраструктуры, отдавал своим подчиненным боевые приказы и распоряжения на подготовку и осуществление широкомасштабного вторжения на территорию Украины подчиненных подразделений Черноморского флота ВМФ РФ совместно с другими ВС РФ с целью ее оккупации путем осуществления систематических обстрелов с применением высокоточных управляемых крылатых ракет «ЗМ14-Калибр» по густонаселенным городам и другим населенным пунктам всей территории Украины, а также контролировал их выполнение.

При этом, кроме военных объектов и объектов органов государственной власти, указанные авиационные ракетные удары наносились по объектам, защищенным нормами международного гуманитарного права, в частности по жилым домам, учебным заведениям, электростанциям, медицинским учреждениям и другой гражданской инфраструктуре.

Указанные действия привели к тяжелым последствиям в виде гибели людей, в том числе детей, получения ими телесных повреждений различной степени тяжести и причинения материального ущерба в виде уничтожения зданий, имущества и инфраструктуры.

Таким образом, в связи с совершением **Осиновым И.В.** указанных противоправных действий, последний обоснованно подозревается в совершении умышленных действий с целью изменения границ территории и государственной границы Украины в нарушение порядка, установленного

Конституцией Украины, совершенные лицом, являющимся представителем власти, по предварительному сговору группой лиц, который привели к гибели людей и других тяжких последствий, то есть уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 3 ст. 110 УК Украины.

Кроме того, командующий Черноморским флотом ВМФ РФ адмирал Осипов И.В., являясь представителем власти, то есть лицом, уполномоченным решать вопросы военного планирования и управления по применению подчиненных ему соединений и частей и подчиненных военнослужащих, действуя преднамеренно, по предварительному сговору группой лиц с другими представителями власти РФ, командованием ВС РФ, правоохранных и разведывательных органов РФ, в частности: Министром обороны Российской Федерации Шойгу С.К., начальником Генерального штаба Вооруженных сил Российской Федерации Герасимовым В.В., секретарем Совета Безопасности Российской Федерации Патрушевым М.П., директором Федеральной службы войск национальной гвардии Российской Федерации Золотовым В.В., директором Федеральной службы безопасности Российской Федерации Бортниковым А.В., директором Службы внешней разведки Российской Федерации Нарышкиным С.Е. и другими неустановленными в настоящее время лицами, во исполнение преступного приказа Президента РФ Путина В.В., осознавая явную преступность собственных действий и предусматривая возможность наступления тяжких последствий, в том числе гибели людей, в том числе и гражданского населения, понимая, что посягает на суверенитет и территориальную целостность Украины, с целью изменения границ ее территории и расширения влияния РФ, по мотивам препятствования Евроинтеграционному курсу развития Украины, восстановлению контроля Российской Федерации над политическими и экономическими процессами в Украине, вопреки требованиям пунктов 1, 2 Меморандума о гарантиях безопасности в связи с присоединением Украины к Договору о нераспространении ядерного оружия от 5 декабря 1994 года, нарушил принципы Заключительного акта Совещания по безопасности и сотрудничеству в Европе от 1 августа 1975 года и требований части 4 статьи 2 Устава ООН и Декларации Генеральной Ассамблеи Организации Объединенных Наций от 09.12.1981 № 36/103, от 16.12.1970 № 2734 (XXV), от 21.12.1965 № 2131 (XX), от 14.12.1974 № 3314 (XXIX), ст.ст. 1-3, 68 Конституции Украины, находясь в период с 24 февраля 2022 года и до 10 августа 2022 года во временно оккупированном городе Севастополь, АР Крым, Украина и других неустановленных досудебных расследованиях местах на территории РФ, выполняя приказы военно-политического руководства РФ и командования ВС РФ по боевому применению флота по всей территории Украины, обладая разведывательными данными и географическими координатами (локациями), необходимыми для ведения военных действий, в том числе в отношении военных объектов и объектов гражданской инфраструктуры, отдавал своим подчиненным боевые приказы и распоряжения на подготовку и осуществление широкомасштабного вторжения на территорию Украины подчиненных подразделений Черноморского флота ВМФ РФ совместно с другими ВС РФ с целью ее оккупации путем осуществления систематических обстрелов с

применением высокоточных управляемых крылатых ракет «ЗМ14-Калибр» по густонаселенным городам и другим населенным пунктам всей территории Украины, а также контролировал их выполнение.

При этом, кроме военных объектов и объектов органов государственной власти, указанные ракетные удары наносились по объектам, защищенным нормами международного гуманитарного права, в частности по жилым домам, учебным заведениям, электростанциям, медицинским учреждениям и другой гражданской инфраструктуре.

Указанные действия привели к тяжелым последствиям в виде гибели людей, в том числе детей, получения ими телесных повреждений различной степени тяжести и причинения материального ущерба в виде уничтожения зданий, имущества и инфраструктуры.

Также в связи с совершением **Осиповым Н.В.** указанных противоправных действий, последний обоснованно подозревается в ведении агрессивной войны, совершенное по предварительному сговору группой лиц, то есть уголовного правонарушения, предусмотренного ч. 2 ст. 28, ч. 2 ст. 437 УК Украины.

Старший следователь по ОВД 2 отдела
3 управления досудебного расследования
Главного следственного управления СБ Украины
полковник юстиции

 Сергей ПИЛУЧУК

«СОГЛАСОВАНО»

Прокурор второго отдела
управления процессуального руководства
досудебным расследованием и
поддержанием публичного обвинения
Департамента противодействия преступлениям,
совершенным в условиях вооруженного конфликта
Офиса Генерального прокурора
« 22 декабря 2022 года

 Юрий СЛАСТИН

Одновременно, в соответствии с требованиями стст 42, 277 УПК Украины, разъяснено, что подозреваемый имеет право:

- 1) знать, в совершении какого уголовного правонарушения его подозревают;
- 2) быть четко и своевременно уведомленным о своих правах, предусмотренных настоящим Кодексом, а также получить их разъяснение;
- 3) по первому требованию иметь защитника и свидание с ним до первого допроса с соблюдением условий, обеспечивающих конфиденциальность общения, а также после первого допроса - иметь свидание без ограничения их количества и продолжительности, участие защитника в проведении допроса и других процессуальных действий; на отказ от защитника в любой момент уголовного производства, на получение правовой помощи защитника за счет государства в случаях, предусмотренных настоящим Кодексом и/или законом, регулирующим предоставление безвозмездной правовой помощи, в том числе в связи с отсутствием средств на ее оплату;
- 4) не говорить ничего по поводу подозрения против него или в любой момент отказаться отвечать на вопросы;
- 5) давать пояснения, показания по поводу подозрения, в любой момент отказаться их давать;
- 6) требовать проверки обоснованности задержания;

7) в случае задержания или применения меры пресечения в виде содержания под стражей - на немедленное уведомление членов семьи, близких родственников или других лиц о задержании и месте своего пребывания в соответствии с положениями статьи 213 настоящего Кодекса;

8) собирать и представлять следователю, прокурору, следователю судьи доказательства;

9) участвовать в проведении процессуальных действий;

10) во время проведения процессуальных действий задавать вопросы, подавать свои замечания и возражения относительно порядка проведения действий, которые заносятся в протокол;

11) применять с соблюдением требований настоящего Кодекса технические средства при совершении процессуальных действий, в которых он участвует. Следователь, прокурор, следственный судья, суд вправе запретить применение технических средств при проведении отдельного процессуального действия или на определенной стадии уголовного производства с целью неразглашения сведений, содержащих охраняемую законом тайну, касающихся интимной жизни лица, о чем выносится (постановляется) мотивированное постановление (определение);

12) заявлять ходатайство о проведении процессуальных действий об обеспечении безопасности для себя, членов своей семьи, близких родственников, имущества, жилья и т. п.;

13) заявлять отводы;

14) ознакомиться с материалами досудебного расследования в порядке, предусмотренном статьями 221 настоящего Кодекса, и потребовать открытия материалов согласно статье 290 настоящего Кодекса;

15) получать копии процессуальных документов и письменные уведомления;

16) обжаловать решения, действия и бездействие следователя, прокурора, следователя судьи в порядке, предусмотренном настоящим Кодексом;

17) требовать возмещения вреда, причиненного незаконными решениями, действиями или бездействием органа, осуществляющего оперативно-розыскную деятельность, досудебное расследование, прокуратуры или суда, в порядке, определенном законом, а также восстановление репутации, если подозрение не подтвердилось;

18) пользоваться родным языком, получать копии процессуальных документов на родном или другом языке, которым он владеет, и при необходимости пользоваться услугами переводчика за счет государства

Подозреваемый, который является иностранцем и содержится под стражей, имеет право на встречу с представителем дипломатического или консульского учреждения своего государства, которое ему обязано обеспечить администрация места заключения

Подозреваемый имеет и другие процессуальные права, предусмотренные настоящим Кодексом. Подозреваемому вручается памятка о его процессуальных правах и обязанностях одновременно с их уведомлением, лицом, осуществляющим такое уведомление

Подозреваемый / _____ / _____
« ____ » часов « ____ » минут « ____ » _____ 2022 года

О подозрении мне сообщено, уведомление о подозрении вручено, права подозреваемого объявлены и разъяснены.

Подозреваемый / _____ / _____
« ____ » часов « ____ » минут « ____ » _____ 2022 года

Защитник: _____

Старший следователь по ОВД 2 отдела
3 управления досудебного расследования
Главного следственного управления СБ Украины
полковник юстиции

Сергей ПИЛИПЧУК